

V

Валтер Гюнтер отпрати “Айсуимър” към бреговете на ледения материк. Той знаеше, че сега експедицията се извършва формално, че след гибелта на Сани другите учени очакват, може би, неговата участ, че дори и самият той, капитанът на “Айсуимър”, изпълняваше длъжността си без желание.

Бреговете на Антарктида вече се забелязваха от борда на кораба. След няколко часа капитан Гюнтер заповяда да се спусне котвата. Експедицията започваше оттук. На брега бяха свалени двата малки всъдехода, които щяха да служат за по-лесно придвижване през ледената пустиня.

На корабчето останаха осемте души екипаж, а шестнадесетте членове на експедицията се запътиха към вътрешността на континента.

Но беше им отредено да срещнат много пречки по пътя си и да ги преследват неудачи на всяка крачка. Просто не им вървеше, нямаха късмет. Още на първия ден от пътешествието през ледената пустиня единият всъдеход се повреди. Трябваше да го закачат за другия, който, след като го влачи два дена, също спря да работи. Мъчиха се да ги поправят, но машините не бяха пригодени за големия студ на Ледения континент.

Най-последно, след тридневни ремонти и мъчения, машините заработиха. Караха с голяма скорост, а когато спираха за пренощуване (макар че тук нямаше нощ), запалваха голям огън около всъдеходите.

Но един ден се случи истинско нещастие. От големите огънове ледът под всъдеходите се стопи и поради това, че огънят беше пален с нефта, течното гориво плувна над водата и машините бяха обхванати от пламъци. Лагерът на

експедицията беше настрани и, слава богу, в палатките бяха всичките хранителни припаси и разни други съоръжения, радиопредавателите, оръжията и други.

Хората се помъчиха да загасят със сняг пожара, но не успяха. Огънят обхвана двигателите и всички трябваше да отидат настрана, защото след няколко секунди последва взрив, а след него друг. Резервоарите с гориво бяха експлодирани и експедицията се лишаваше от превозните си средства. Това беше най-тежката загуба, която можеше да сполети експедицията, и я сполетя.

Веднага съобщиха на капитана за случилото се нещастие. Валтер Гюнтер беше в крайно лошо настроение. Вече не знаеше какво да прави, проклинаше цялата експедиция, проклинаше организаторите ѝ и, най-последно – съдбата, която донесе толкова много нещастия на тази експедиция. Разбира се, от това нямаше да страдат онези, които си стояха далеч в Европа на топло, без големи грижи.